

ling van de bijdragen, voorzien in de wettelijke regeling waaronder de werknemer valt.

3. Indien een werknemer of daarmee gelijkgestelde, die valt onder de wettelijke regeling van de Staat waar hij woonachtig is, en die incidenteel is tewerkgesteld op het grondgebied van een andere Lid-Staat, wordt getroffen door een arbeidsongeval, waaronder

begrepen een ongeval onderweg, is het sociale orgaan van laatstgenoemde Staat als orgaan van de plaats waar de werknemer zich bevindt, in voorkomend geval ingevolge artikel 29, lid 1, van verordening nr. 3 slechts gehouden ten laste van het orgaan van de bevoegde Staat de verstrekkingen in natura te doen welke zijn voorzien in zijn eigen wetgeving.

In de zaak 8-75,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de Franse Cour de cassation, kamer voor sociale zaken, in het aldaar aanhangig geding tussen

CAISSE PRIMAIRE D'ASSURANCE MALADIE DE SÉLESTAT

en

ASSOCIATION DU FOOT-BALL CLUB D'ANDLAU,

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van een aantal bepalingen van 's Raads verordeningen nrs. 3 en 4, ter aanwijzing van de toepasselijke wetgeving,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: R. Lecourt, president, J. Mertens de Wilmars en A. J. Mackenzie Stuart, Kamerpresidenten, A. M. Donner, R. Monaco (rapporteur), P. Pescatore, H. Kutscher, M. Sørensen en A. O'Keefe, Rechter,

Advocaat-Generaal: J.-P. Warner

Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de verwijzingsbeschikking en de krachtens artikel 20 van het Statuut ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. De Association du Foot-Ball Club d'Andlau — een gemeente in het departement Bas-Rhin (hierna te noemen „Association”) liet voor drie dansavonden op 14 februari, 11 april en 17 mei 1970 de muziek verzorgen door een dansorkest van vijf musici van Duitse nationaliteit en woonachtig in de Bondsrepubliek Duitsland. De leider van het orkest was verzekerd bij een erkend Duits ziekenfonds, de „Kaufmännische Krankenkasse Halle” te Freiburg.

De Caisse primaire d'assurance maladie de Sélestat (hierna te noemen „Caisse”) meende dat de algemene Franse regeling, welke voorziet in de verplichte sociale verzekering van uitvoerende artiesten ongeacht hun nationaliteit, op deze manier van toepassing was; ter invordering van de werkgeversbijdragen liet zij drie dwangbevelen aan de Association uitgaan, waartegen deze in verzet kwam.

De Commission de première instance du contentieux de la Sécurité sociale du Bas-Rhin vernietigde de dwangbevelen bij uitspraak van 15 november 1972 op grond dat de musici niet onder de Franse wettelijke regeling vielen ingevolge artikel 13, lid 1, sub c, eerste alinea, van verordening nr. 3 betreffende de sociale zekerheid van migrerende werknemers en artikel 11, lid 2, van de uitvoeringsverordening nr. 4. Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 13, lid 1, sub c, eerste alinea, van verordening nr. 3

„Op andere dan de in alinea b bedoelde werknemers of daarmee gelijkgestelden, die in de regel werkzaam zijn op het grondgebied van verscheidene Lid-Staten, is de wettelijke regeling van die van deze Staten, op welks grondgebied zij woonachtig zijn, van toepassing”.

Artikel 11, lid 2, van verordening nr. 4

„Indien, krachtens artikel 13, alinea b of c, van de verordening, de Duitse wetgeving van toepassing is op een werknemer wiens werkgever niet op het grondgebied van de Bondsrepubliek Duitsland is gevestigd, moet deze wetgeving worden toegepast, alsof deze werknemer in de plaats waar hij woonachtig is, werkzaam ware.”

De Caisse kwam van deze uitspraak in cassatie, met name aanvoerende miskenning van de strekking van artikel 13, lid 1, sub c, tweede alinea, van verordening nr. 3, luidende:

„Indien zij niet woonachtig zijn op het grondgebied van een der Lid-Staten waar zij werkzaam zijn, is op hen de wetgeving van toepassing van de Lid-Staat op welks grondgebied de werkgever of werkgevers ofwel de zetel van de onderneming of de ondernemingen waarbij zij werkzaam zijn, gevestigd is of zijn. Indien deze werknemers, die woonachtig zijn op het grondgebied van een Lid-Staat waar zij niet werkzaam zijn, werkzaam zijn bij verscheidene werkgevers die op het grondgebied van verschillende Lid-Staten zijn gevestigd of bij verscheidene ondernemingen die hun zetel hebben op het grondgebied van verschillende Lid-

Staten, is op hen de wetgeving van de Lid-Staat op welks grondgebied zij woonachtig zijn, van toepassing.”

De Caisse betoogde voorts dat in deze uitspraak werd veronachtzaamd dat de beloning gelijkelijk tussen alle musici was verdeeld en dat formeel werd betwist dat de orkestleider „bedrijfsmatig” handelde.

Het Cour de cassation, waaraan de zaak werd voorgelegd, oordeelde dat zich hier een vraag van uitlegging van het Gemeenschapsrecht voordeed en besloot bij arrest van 4 december 1974, ingekomen ter griffie van het Hof op 29 januari 1975, de behandeling te schorsen en het Hof van Justitie te verzoeken om een prejudiciële beslissing inzake de volgende vragen:

- „— is de Duitse wettelijke regeling inzake sociale zekerheid van toepassing op een in Duitsland woonachtige Duitse musicus die al dan niet in de Bondsrepubliek Duitsland als werknemer of zelfstandige is aangesloten bij een orgaan van sociale zekerheid, en die incidenteel in Frankrijk als uitvoerend artiest optreedt, hetgeen normaliter zou meebrengen dat hij is onderworpen aan de Franse wettelijke regeling inzake sociale zekerheid voor werknemers en daarmee gelijkgesteld;
- zo ja, heeft de toepassing van de Gemeenschapsverordeningen dan tot gevolg dat vrijstelling moet worden verleend van de bijdragen die de Franse werkgever bij tewerkstelling in Frankrijk van uitvoerende artiesten normaliter aan de Franse organen van sociale zekerheid verschuldigd is, en dat het voor hem aantrekkelijker wordt om Duitse in plaats van Franse musici te werk te stellen;
- zijn de Franse organen van sociale zekerheid niet gehouden tot enige uitkering aan Duitse musici indien hun in Frankrijk een arbeidsongeval of ongeval onderweg overkomt?”

De Caisse primaire d'assurances maladie de Sélestat, ten deze vertegenwoordigd door C. Peignot, advocaat bij de Conseil d'état en het Cour de cassation, de Association du Foot-Ball Club d'Andlau, ten deze vertegenwoordigd door J. G. Nicolas, advocaat bij de Conseil d'état en het Cour de cassation, en de Commissie der Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur Marie-José Jonczy, als gemachtigde, hebben overeenkomstig artikel 20 van het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG schriftelijke opmerkingen ingediend.

Het Hof heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Opmerkingen krachtens artikel 20 van het statuut

A — *Opmerkingen van de Caisse*

De Caisse citeert allereerst uit de tekst van artikel L 242-I van de Franse Code de la sécurité sociale:

„uitvoerende artiesten, op wie de artikelen 29 s en 29 t van Boek 1 van de Franse Code du travail van toepassing worden verklaard, zijn, ongeacht hun nationaliteit, verplicht aangesloten bij de sociale verzekering.

De verplichtingen van de werkgever jegens de in de vorige alinea bedoelde uitvoerende artiesten ... rusten op de ondernemingen, inrichtingen, diensten, verenigingen, groeperingen of personen die, ook incidenteel, van hun diensten gebruik maken.”

Volgens artikel 29 s van boek 1 van de Code du travail wordt een overeenkomst waarbij een artiest of musicus wordt geëngageerd, beschouwd als een arbeidsovereenkomst; dit vermoeden wijkt slechts voor het bewijs dat de betrokkene „bedrijfsmatig” handelt. Op grond van

deze bepalingen meende de Caisse dat er tussen de Association en de leden van het Duitse orkest een arbeidsovereenkomst was en dat voor hun tewerkstelling de Association derhalve bijdragen was verschuldigd. Het tegenovergestelde standpunt van de Commission de première instance zou lijnrecht in strijd komen met de verordeningen nrs. 3 en 4. Deze verordeningen waren vastgesteld, opdat werknemers die achtereenvolgens in verschillende Lid-Staten werkzaam zijn, hun tijdvakken van verzekering bij de sociale verzekeringsstelsels van deze Staten zouden kunnen samentellen voor de verwerving of berekening van hun aanspraak op uitkeringen. Uit artikel 13, lid 1, sub c, van verordening nr. 3 en artikel 11, lid 2, van verordening nr. 4 kan niet worden afgeleid dat een Franse werkgever geen bijdragen behoeft te betalen, wanneer hij buitenlandse werknemers te werk stelt, die woonachtig zijn op Frans gebied. In deze artikelen wordt slechts bepaald dat voor het verkrijgen van het recht op uitkering moet worden gelet op de wetgeving van het land van de woonplaats. De opvatting van de Commission de première instance zou alleen juist zijn, wanneer de leider van het orkest van beroep impresario was en als werkgever, aangesloten bij een Duits sociaal verzekeringsorgaan, daaraan de wegens tewerkstelling van zijn musici verschuldigde bijdragen zou betalen.

De Caisse meent derhalve dat de vraag van de verwijzende rechter „slechts dan bevestigend moet worden beantwoord, wanneer de leider van het orkest en zijn musici bij een Duits ziekenfonds aangesloten zijn als werkgever, zelfstandigen of werknemers.” Het antwoord op de tweede en derde vraag hangt af van het antwoord op de eerste vraag.

B — Opmerkingen van de Association

De Association is van oordeel dat, waar de Gemeenschapsverordeningen in de Lid-Staten rechtstreeks toepasselijk zijn en voorrang hebben boven nationaal recht, eventuele conflicten tussen de ver-

ordeningen en nationale bepalingen moeten worden opgelost door deze laatste buiten toepassing te laten. Onder verwijzing naar artikel 13, lid 1, sub c, van verordening nr. 3 merkt de Association op dat uit de woorden „wettelijke regeling die van toepassing is”, duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied niet alleen maar betrekking heeft op de „uitkeringen”, maar ook op de bijdragen. Aangezien nu in casu

- de betrokken musici wegens hun nationaliteit zijn onderworpen aan het Gemeenschapsrecht en woonachtig zijn in de Bondsrepubliek Duitsland,
- krachtens artikel 11, lid 2, van verordening nr. 4 de werknemer wordt geacht werkzaam te zijn in de plaats waar hij woonachtig is, en derhalve het bevoegde sociale verzekeringsorgaan de Duitse „Kaufmännische Krankenkasse Halle” is,

is naar Gemeenschapsrecht de toepassing van de Franse wettelijke regeling inzake sociale zekerheid uitgesloten.

De Association zou de prejudiciële vragen dan ook als volgt willen beantwoorden:

- „1. de Duitse wettelijke regeling inzake sociale zekerheid is van toepassing op een in Duitsland woonachtige Duitse musicus, die in de Bondsrepubliek Duitsland als werknemer of als zelfstandige is aangesloten bij een orgaan van sociale zekerheid, en die incidenteel in Frankrijk als uitvoerend artiest optreedt, hetgeen normaliter zou meebrengen dat hij is onderworpen aan de Franse wettelijke regeling inzake sociale zekerheid voor werknemers en daarmee gelijkgesteld;
2. de toepassing van de Gemeenschapsverordeningen heeft tot gevolg dat vrijstelling moet worden verleend van de bijdragen die de Franse werkgever bij tewerkstelling in Frankrijk van uitvoerende artiesten normaliter aan de Franse organen van sociale zekerheid verschuldigd is;
3. de Franse organen van sociale zekerheid zijn niet gehouden tot enige

uitkering aan Duitse musici, indien hun in Frankrijk een arbeidsongeval of ongeval onderweg overkomt.”

werknemer daar niet woonachtig is, doch hem daar wel een arbeidsongeval of ongeval onderweg overkomt?”

C — Opmerkingen van de Commissie der Europese Gemeenschappen

De Commissie gaat op elk dezer vragen als volgt in:

Volgens de Commissie gaat het bij het verzoek van het Cour de cassation voornamelijk om de uitlegging van artikel 13, lid 1, sub c, van verordening nr. 3. Artikel 11, lid 2, van verordening nr. 4 bevat namelijk geen enkel element waaruit kan worden afgeleid welke nationale wetgeving van toepassing is, doch gaat er van uit dat dit reeds is uitgemaakt bij artikel 13, lid 1, sub b en c. De gestelde vragen zouden derhalve als volgt kunnen worden gelezen:

a) De eerste vraag

Uit de artikelen 12-15 van verordening nr. 3, en in het bijzonder artikel 12, volgt dat ter vaststelling van de toepasselijke sociale zekerheidsregeling in het algemeen als criterium wordt gebedzigt de plaats waar de betrokkene werkzaam is — ongeacht zijn woonplaats — of de woonplaats van zijn werkgever of de zetel van de onderneming waarvoor hij werkzaam is. Artikel 13, lid 1, bevat echter uitzonderingen op dit beginsel in bepaalde gevallen waarin het wegens de aard der verrichte werkzaamheden of de situatie van de onderneming onjuist of onmogelijk zou zijn het beginsel toe te passen, met name wanneer de werknemer zijn werkzaamheden uitoefent op het gebied van verschillende Lid-Statens. Hetzij de woonplaats van de werknemer, hetzij de plaats waar de werkgever zich bevindt of de onderneming zetelt, moet dan dienen om vast te stellen welke wettelijke regeling van toepassing is.

„1. Dient voor de vaststelling van de toepasselijke regeling artikel 13, lid 1, sub c, van verordening nr. 3 van de Raad betreffende de sociale zekerheid van migrerende werknemers aldus te worden uitgelegd dat de wettelijke regeling inzake sociale zekerheid van de Lid-Staat op wiens grondgebied een werknemer woonachtig is, op hem van toepassing is, ongeacht of hij in deze Lid-Staat als werknemer of als zelfstandige al dan niet is aangesloten bij een orgaan van sociale zekerheid, wanneer hij incidenteel op het grondgebied van een andere Lid-Staat een werkzaamheid uitoefent welke normaliter zou meebrengen dat hij in laatstgenoemde Lid-Staat is onderworpen aan de wettelijke regeling inzake sociale zekerheid van werknemers en daarmee gelijkgesteld?”

Beslissend in deze is dat de hierbedoelde musici ook in Duitsland werkzaam zijn. Hierdoor kan de toepasselijkheid van artikel 12 zijn uitgesloten en kunnen deze musici — ten aanzien van hun optreden in Frankrijk — weer onder artikel 13, lid 1, sub c, eerste alinea komen te vallen.

2. Heeft de uitdrukking „de wettelijke regeling is van toepassing op” in artikel 13, lid 1, sub c, van verordening nr. 3, uitsluitend betrekking op het recht op uitkeringen, of op alle voorwaarden voor het verkrijgen van het recht op uitkeringen, met inbegrip van de bijdragen?

Voor toepassing van artikel 13, lid 1, sub c, moet echter de verzekerde:

- de hoedanigheid hebben van „werknemer of daarmee gelijkgestelde”,
- „in de regel” werkzaam zijn op het grondgebied van verscheidene Lid-Statens.

3. Brengt toepassing van artikel 13, lid 1, sub c, verplichtingen mede van de sociale verzekeringsorganen van het land van tewerkstelling, wanneer de

De eerste voorwaarde: aangezien verordening nr. 3 slechts geldt voor werknemers of daarmee gelijkgestelden, is de

materiële werkingsfeer van de verordening beperkt tot de wettelijke regelingen betreffende deze personen. De musici kunnen derhalve ten aanzien van hun optreden in Frankrijk slechts aanspraak maken op toepassing van de Duitse wetgeving, voorzover zij in Duitsland onder een regeling voor werknemers en daarmee gelijkgestelden vallen. Hoewel uit het overzicht van de feiten blijkt dat de leider van het orkest is aangesloten bij een erkend parkeer ziekenfonds in Duitsland, toch geeft dit nog geen uitsluitend omtrent de positie der betrokkenen volgens de Duitse wetgeving op het gebied van de sociale zekerheid.

De tweede voorwaarde: gesteld dat deze voorwaarde in casu niet is vervuld, dan geldt artikel 13, lid 1, sub a, dat onder andere voorschrijft dat de werknemer die tijdelijk wordt uitgezonden naar het grondgebied van een andere Lid-Staat, aldaar werkzaam is voor rekening van de onderneming of de werkgever waarvoor hij gewoonlijk werkzaam is. Zulks betekent voor het onderhavige geval dat, nu het optreden van de betrokken musici in Frankrijk een incidenteel karakter had, zij ten deze slechts onderworpen konden zijn aan de Duitse wetgeving voorzover zij optraden voor rekening van een in Duitsland gevestigde werkgever. Zou in casu de leider van het orkest hun werkgever zijn, dan zou de omstandigheid dat de musici vallen onder artikel 13, lid 1, sub a, toch niet meebrengen dat de algemene Franse regeling niet van toepassing zou zijn op de orkestleider zelf.

b) De tweede vraag

De door de Caisse voorgestelde uitlegging vindt rechtens geen steun in de bepalingen van titel II van verordening nr. 3, noch elders in deze verordening. De termen „wetgeving” en „wettelijke regeling” zijn gedefinieerd in artikel 1, sub b, en daarin is geen sprake van een beperking in die zin. Bedoelde interpretatie zou trouwens niet slechts in strijd zijn met de letter van artikel 8, maar ook met de zin van artikel 51 van verordening nr. 3 en met de algemene gedachte

die aan deze verordening ten grondslag ligt.

Indien deze musici dus op grond van artikel 13, lid 1, sub c, onder de Duitse wetgeving zouden vallen, dan volgt daaruit dat de Association als werkgever verplicht is de ingevolge de Duitse wetgeving verschuldigde bijdragen te betalen.

c) De derde vraag

Met betrekking tot arbeidsongevallen is het antwoord op deze vraag te vinden in artikel 29 van verordening nr. 3 en wel in de leden 1 en 7, waaruit blijkt dat de onder de Duitse regeling vallende Duitse musici bij een arbeidsongeval in Frankrijk „ten laste van het Duitse orgaan” verstrekkingen in natura, zoals voorzien door de Franse regeling, en uitkeringen in geld, zoals voorzien door de Duitse regeling, ontvangen.

Met betrekking tot ongevallen onderweg blijkt anderzijds, met name uit 's Hofs jurisprudentie, dat de werknemer op grond van artikel 12 van verordening nr. 3 onderworpen blijft aan de wetgeving van het land waar hij werkzaam is, dus van de bevoegde Staat. Dit op artikel 12 geënte algemene beginsel dient ook toepassing te vinden in gevallen waarin aan de hand van artikel 13 wordt bepaald welke sociale regeling van toepassing is: het zou namelijk evenzeer in strijd zijn met de geest van verordening nr. 3 om een onderscheid te maken tussen de beide delen van het traject, wanneer de krachtens de verordeningen toepasselijke regeling een andere is dan die van het land waar de betrokkene werkzaam is. Hieruit volgt dat de Duitse wetgeving van toepassing blijft bij ongevallen onderweg in Frankrijk, wanneer de werknemer krachtens de Gemeenschapsverordeningen aan deze wetgeving is onderworpen.

Op grond van deze opmerkingen stelt de Commissie voor de voorgelegde vragen te beantwoorden als volgt:

„1. De wettelijke regeling inzake sociale zekerheid van een Lid-Staat is inge-

volge artikel 13, lid 1, sub c, eerste alinea, van verordening nr. 3 slechts van toepassing op een werknemer die op het grondgebied van die Staat woonachtig is en zijn werkzaamheden tevens uitoefent op het grondgebied van een andere Lid-Staat, indien hij in de Staat waar hij woonachtig is als werknemer of daarmee gelijkgesteld wordt aangemerkt en gewoonlijk en niet slechts incidenteel werkzaam is op het grondgebied van die andere Lid-Staat

2. De uitdrukking „de wettelijke regeling is van toepassing” in artikel 13, lid 1, sub c, eerste alinea, van verordening nr. 3 omvat niet alleen het recht op uitkeringen voorzien in de wetgeving van de betrokken Lid-Staat, maar ook alle verplichtingen die deze sociale zekerheidsregeling onder dezelfde omstandigheden oplegt aan de onderdanen van die Staat.
3. Een werknemer of daarmee gelijkgestelde, die ingevolge artikel 13, lid 1, sub c, eerste alinea, van verordening nr. 3, valt onder de wettelijke regeling van een Lid-Staat, en die door een arbeidsongeval wordt getroffen op het grondgebied van een

andere Lid-Staat waar hij een gedeelte van zijn werkzaamheden verricht, ontvangt op grond van artikel 29, leden 1 en 7 van verordening nr. 3, ten laste van het bevoegde orgaan van eerstgenoemde Staat de verstrekkingen in natura, voorzien in de wetgeving van de tweede Staat, en de uitkeringen in geld, voorzien in de wetgeving welke het bevoegde orgaan toepast. Ongevallen onderweg op het grondgebied van een andere dan de bevoegde Staat, worden geacht te hebben plaatsgevonden op het gebied van de bevoegde Staat.”

III — Mondelinge behandeling

Overwegende dat de Caisse primaire d'assurance maladie de Sélestat en de Commissie der Europese Gemeenschappen ter terechtzitting van 15 mei 1975 mondelinge opmerkingen hebben gemaakt;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 10 juni 1975 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat het Franse Cour de cassation bij beschikking van 4 december 1974, ingekomen ter griffie op 29 januari 1975, krachtens artikel 177 EEG-Verdrag vragen heeft gesteld inzake de uitlegging van een aantal bepalingen van 's Raads verordening nr. 3 betreffende de sociale zekerheid van migrerende werknemers, en de uitvoeringsverordening nr. 4;
- 2 dat deze vragen zijn gerezen in een aldaar aanhangig geding over de betaling van sociale zekerheidsbijdragen welke overeenkomstig de algemene Franse regeling voor sociale zekerheid worden gevorderd van een Franse werkgever van vijf Duitse musici, woonachtig in de Bondsrepubliek Duitsland, die in 1970 in Frankrijk zijn opgetreden op drie door de Association du Foot-Ball Club d'Andlau georganiseerde dansavonden;

De eerste vraag

- 3 Overwegende dat in de eerste plaats wordt gevraagd „of de Duitse wettelijke regeling inzake sociale zekerheid van toepassing is op een in Duitsland woonachtige Duitse musicus, die al dan niet in de Bondsrepubliek Duitsland als werknemer of zelfstandige is aangesloten bij een orgaan van sociale zekerheid, en die incidenteel in Frankrijk als uitvoerend artiest optreedt, hetgeen normaliter zou meebrengen dat hij is onderworpen aan de Franse wettelijke regeling inzake sociale zekerheid voor werknemers en daarmee gelijkgestelden”;
- 4 Overwegende dat ingevolge artikel 12, lid 1, van verordening nr. 3: „op werknemers of daarmee gelijkgestelden die werkzaam zijn op het grondgebied van een Lid-Staat, de wetgeving van deze Lid-Staat van toepassing is, zelfs indien zij op het grondgebied van een andere Lid-Staat woonachtig zijn of indien hun werkgever of de zetel van de onderneming waarbij zij in dienst zijn, zich op het grondgebied van een andere Lid-Staat bevindt”;
- 5 dat artikel 13, lid 1, van deze verordening uitzonderingen op dit beginsel bevat, met name voor gevallen waarin het in verband met de vestigingsplaats van de onderneming of van de werkgever, onmogelijk of onjuist voorkomt de wettelijke regeling van de Staat waar de werknemer tijdelijk werkzaam is, op hem toe te passen;
- 6 dat luidens artikel 13, lid 1, sub c, eerste alinea, „... op werknemers of daarmee gelijkgestelden, die in de regel werkzaam zijn op het grondgebied van verscheidene Lid-Staten, de wettelijke regeling van die van deze Staten, op welks grondgebied zij woonachtig zijn, van toepassing is”;
- 7 dat deze bepaling hoofdzakelijk ten doel heeft te voorkomen dat meerdere nationale wettelijke regelingen van toepassing zijn op een werknemer die is aangesloten bij de sociale zekerheidsregeling van de Lid-Staat waar hij woonachtig is, doch zich in verband met zijn werkzaamheden tijdelijk naar andere Lid-Staten begeeft, zonder echter van woonplaats te veranderen;
- 8 dat derhalve voor de toepassing dezer bepaling ervan wordt uitgegaan dat de werknemer is aangesloten bij een sociaal verzekeringsorgaan van de Staat waar hij woonachtig is;

- 9 dat zoniet aan de hand van het algemeen beginsel van artikel 12 van verordening nr. 3 wordt bepaald welke wettelijke regeling van toepassing is, voorzover de werknemer bij zijn werkzaamheden voldoet aan de voorwaarden voor aansluiting volgens de wettelijke regeling inzake sociale zekerheid van het land waar hij is tewerkgesteld;
- 10 dat bovendien artikel 13, lid 1, sub c, eerste alinea, met de verwijzing naar werknemers die „in de regel” werkzaam zijn in verscheidene Lid-Staten, niet beoogt de werknemer van toepassing uit te sluiten, die — ofschoon hij zich niet bevindt in de omstandigheden, bedoeld in artikel 13, lid 1, sub a — niet gewoonlijk maar slechts incidenteel werkzaam is in een andere Lid-Staat dan die waar hij woonachtig is;
- 11 dat derhalve kan worden geantwoord dat een werknemer die woonachtig is in een Lid-Staat en incidenteel werkzaam is in een andere Lid-Staat, ingevolge artikel 13, lid 1, sub c, eerste alinea, van verordening nr. 3 valt onder de wettelijke regeling van de Staat waar hij woonachtig is, voorzover hij als werknemer of daarmede gelijkgestelde is aangesloten bij de sociale zekerheidsregeling van bedoelde Staat, en wanneer hij daarbij niet is aangesloten, valt onder de wettelijke regeling van de Lid-Staten waar hij incidenteel werkzaam is;

De tweede vraag

- 12 Overwegende dat in de tweede plaats wordt gevraagd of, bij een bevestigend antwoord op de eerste vraag, „de toepassing van de Gemeenschapsverordeningen tot gevolg heeft dat vrijstelling moet worden verleend van de bijdragen die de Franse werkgever bij tewerkstelling in Frankrijk van uitvoerende artiesten normaliter aan de Franse organen van sociale zekerheid verschuldigd is, en dat het voor hem aantrekkelijker wordt om Duitse in plaats van Franse musici te werk te stellen”;
- 13 Overwegende dat artikel 8 van verordening nr. 3 bepaalt: „personen die op het grondgebied van een der Lid-Staten woonachtig zijn en op wie de bepalingen van deze verordening van toepassing zijn, zijn onderworpen aan de verplichtingen en genieten de voordelen voortvloeiende uit de wetgeving inzake sociale zekerheid van elke Lid-Staat onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die Staat”;
- 14 dat, naar volgt uit het antwoord op de eerste vraag, de sociale voorziening in casu zich richt naar de wettelijke regeling van de Staat waar de werknemer

woonachtig is, indien deze is aangesloten bij een orgaan van sociale zekerheid van die Staat;

- 15 dat derhalve de verplichting tot betaling van de in de sociale zekerheidsregeling voorgeschreven bijdragen eveneens geldt voor een werkgever die is gevestigd in een andere Lid-Staat, alwaar de werknemer tijdelijk werkzaam is;
- 16 dat artikel 51 van deze verordening voor dat geval voorziet in de inning van de aan een orgaan van een der Lid-Staten verschuldigde bijdragen en de algemene voorwaarden vaststelt waaronder deze inning kan geschieden op het grondgebied van de Staat van tewerkstelling;
- 17 dat derhalve op de tweede vraag moet worden geantwoord dat de werkgever die is gevestigd in een andere Lid-Staat dan die welks sociale zekerheidsregeling van toepassing is op de werknemer, indien hij is vrijgesteld van de betaling van bijdragen aan de organen van sociale zekerheid in zijn eigen land, is gehouden tot betaling van de bijdragen, voorzien in de wettelijke regeling waaronder de werknemer valt;

De derde vraag

- 18 Overwegende dat in de derde plaats wordt gevraagd, „of de Franse organen van sociale zekerheid niet zijn gehouden tot enige uitkering aan de Duitse musici, indien hun in Frankrijk een arbeidsongeval of ongeval onderweg overkomt”;
- 19 Overwegende dat artikel 29 van verordening nr. 3, betreffende „arbeidsongevallen en beroepsziekten”, in lid 1 bepaalt dat „iedere werknemer of daarmee gelijkgestelde die door een arbeidsongeval . . . is getroffen, wanneer hij zich op het grondgebied van een andere Lid-Staat bevindt, verstrekkingen ontvangt, die hem worden verleend door het orgaan van de woonplaats of verblijfplaats ten laste van het bevoegde orgaan”;
- 20 dat ingevolge lid 6 van dit artikel genoemde verstrekkingen „aan de organen welke deze hebben gedaan . . . worden vergoed”;

- 21 dat bovendien lid 7 van dit artikel ten aanzien van de betalingen in geld nog bepaalt dat deze „worden verstrekt ten laste van het bevoegde orgaan overeenkomstig de wettelijke regeling welke op het orgaan van toepassing is”;
- 22 dat voor werknemers of daarmee gelijkgestelden, die vallen onder de wettelijke regeling van de Staat waar zij woonachtig zijn, en die incidenteel werkzaam zijn in een andere Lid-Staat, het bevoegde land” in de zin van genoemde bepalingen de Staat is waar zij woonachtig zijn, en het „bevoegde sociale orgaan” dat van deze zelfde Staat is;
- 23 dat derhalve moet worden geantwoord dat indien een werknemer of daarmee gelijkgestelde, die valt onder de wettelijke regeling van de Staat waar hij woonachtig is, en die incidenteel is tewerkgesteld op het grondgebied van een andere Lid-Staat, wordt getroffen door een arbeidsongeval, daaronder begrepen een ongeval onderweg, het sociale orgaan van laatstgenoemde Staat als orgaan van de plaats waar de werknemer zich bevindt, in voorkomend geval ingevolge artikel 29, lid 1, van verordening nr. 3 slechts gehouden is ten laste van het orgaan van de bevoegde Staat de verstrekkingen in natura te doen welke zijn voorzien in zijn eigen wetgeving;

Ten aanzien van de kosten

- 24 Overwegende dat de kosten, door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking kunnen komen;
- 25 dat de procedure ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding als een aldaar gerezen incident is te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door het Franse Cour de cassation bij arrest van 4 december 1974 gestelde vragen, verklaart voor recht:

1. Een werknemer die woonachtig is in een Lid-Staat en incidenteel werkzaam is in een andere Lid-Staat, valt ingevolge

artikel 13, lid 1, sub c, eerste alinea, van verordening nr. 3, onder de wettelijke regeling van de Staat waar hij woonachtig is, voor zover hij als werknemer of daarmee gelijkgestelde is aangesloten bij de sociale zekerheidsregeling van bedoelde Staat. Is hij daarbij niet aangesloten, dan valt hij onder de wettelijke regeling van de Lid-Staat waar hij incidenteel werkzaam is.

2. Indien een werknemer of daarmee gelijkgestelde, die valt onder de wettelijke regeling van de Staat waar hij woonachtig is, en die incidenteel is tewerkgesteld op het grondgebied van een andere Lid-Staat, wordt getroffen door een arbeidsongeval, daaronder begrepen een ongeval onderweg, is het sociale orgaan van laatstgenoemde Staat als orgaan van de plaats waar de werknemer zich bevindt, in voorkomend geval ingevolge artikel 29, lid 1, van verordening nr. 3 slechts gehouden ten laste van het orgaan van de bevoegde Staat de verstrekkingen in natura te doen welke zijn voorzien in zijn eigen wetgeving.

Lecourt	Mertens de Wilmars	Mackenzie Stuart	Donner	Monaco
Pescatore	Kutscher	Sørensen	O'Keeffe	

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vierentwintig juni negentienhonderdvijfzeventig.

De Griffier

De President

A. Van Houtte

R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL J.-P. WARNER VAN 10 JUNI 1975¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,*

Andlau en Sélestat liggen in de Elzas, in het departement Bas-Rhin.

In de onderhavige zaak vraagt het Franse Cour de Cassation U om een prejudiciële beslissing. Verzoekster in het hoofdgeding is de Caisse primaire d'assurance maladie de Sélestat, verweerster is de Association du Foot-Ball Club d'Andlau.

In 1970 organiseerde verweerster drie dansavonden, op 14 februari, 11 april en 17 mei. De muzikale omljsting liet zij verzorgen door een dansorkest van vijf man, allen Duitsers en woonachtig in de

¹ — Vertaald uit het Engels.